

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiného v právní věci žalobce: **JUDr. J. G.**, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 899/9, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 15 Ad 3/2023-133,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

[1] Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023, č. j. KRPU-242935-89/ČJ-2017-0400KR-AP (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), žalobci přiznal nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů – dále jen „*zákon o služebním poměru*“ (výrok I); **stanovil pravděpodobný hrubý měsíční služební příjem pro stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru ve výši 37 199 Kč (výrok II)**; přiznal žalobci náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022 v hrubém ve výši 2 427 778 Kč (výrok III); nepřiznal žalobci nárok na úroky z prodlení z náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě uplatněný dne 22. 4. 2022 (výrok IV);

nepřiznal žalobci nárok na navýšení náhrad za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě o inflaci (výrok V); rozhodl o tom, že náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 1. 11. 2022 do konce kalendářního měsíce, ve kterém nabyl výrok II tohoto rozhodnutí právní moci, bude žalobci vyplacena do 15. kalendářního dne měsíce následujícího po měsíci nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (výrok VI) a stanovil, že náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 1. kalendářního dne měsíce následujícího po měsíci, ve kterém nabyl výrok II tohoto rozhodnutí právní moci, do doby stanovené v § 103 odst. 10 zákona o služebním poměru, ve výši podle § 103 téhož zákona, bude žalobci vyplácena vždy k 15. kalendářnímu dni měsíce následujícího po měsíci, za který tato náhrada náleží (výrok VII).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, č. j. KRPU-28003-6/ČJ-2023-0400KR-PK, zrušil výrok III prvostupňového rozhodnutí a vrátil v tomto rozsahu věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání (výrok I) a ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (výrok II).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“), který rozsudkem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 15 Ad 3/2023-133, řízení částečně zastavil (výrok I), ve zbylém rozsahu žalobu zamítl (výrok II) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

[4] Krajský soud uvedl, že žalobce podáním ze dne 18. 11. 2024 omezil petit žaloby tak, že nadále požadoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného jen ve výrocích, kterými byly potvrzeny výroky II a IV prvostupňového rozhodnutí. Proto krajský soud výrokem I napadeného rozsudku řízení částečně zastavil.

[5] Rozhodnutí žalovaného krajský soud neshledal nepřezkoumatelným; žalovaný srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl veden a proč neakceptoval odvolací námitky. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je rovněž v souladu s jeho výrokem a ani jednotlivé části rozhodnutí nejsou vnitřně rozporné. K žalobcem výslovně zmíněným odvolacím námitkám, které dle jeho tvrzení žalovaný nevypořádal, krajský soud citoval příslušné části odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v nichž se žalovaný těmito námitkami zabýval.

[6] Dle krajského soudu je nesporné, že žalobce dne 23. 12. 2010 utrpěl služební úraz (pohmoždění bederní páteře), že byl dne 4. 7. 2012 propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru a že má nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce však nesouhlasil se stanovením výše jeho průměrného výdělku před vznikem škody, zejména pak s obdobím, za které měl být jeho průměrný výdělek zjišťován.

[7] Krajský soud konstatoval, že ke vzniku škody podle § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru došlo dne následujícího po dni skončení služebního poměru, tedy dne 5. 7. 2012. Rozhodným obdobím pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu tak bylo 2. čtvrtletí roku 2012. Jelikož žalobce v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, bylo třeba zjistit pravděpodobný výdělek, který je zjišťován z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu,

pokračování

které by zřejmě dosáhl. Přitom se přihlíží zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty [§ 353 odst. 1 a § 355 odst. 1 a 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“)]. Krajský soud dodal, že podle § 271m odst. 1 zákoníku práce může být rozhodným obdobím předchozí kalendářní rok, pokud by to bylo pro zaměstnance výhodnější.

[8] Správní orgány v nynější věci zjišťovaly pravděpodobný služební příjem žalobce kombinací dvou metod. Zjistily obvyklou výši služebního příjmu žalobce a jeho jednotlivých složek a výši služebního příjmu příslušníků vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, a to pro obě období, která přicházela v úvahu jako období rozhodná. Správní orgány zdůraznily, že výši pravděpodobného příjmu nemá být příslušník poškozen ani zvýhodněn. Takový postup byl dle krajského soudu v souladu se zákonnou úpravou a jím citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu.

[9] Krajský soud se dále vypořádal s žalobní argumentací, dle které měly správní orgány vycházet z příjmů žalobce za 3. čtvrtletí roku 2010, tedy z příjmů, kterých dosahoval před počátkem neschopnosti ke službě. V rozsudku ze dne 21. 11. 2005, sp. zn. 21 Cdo 58/2005, na nějž žalobce odkazoval, Nejvyšší soud uvedl, že jedním z korektivů při zjišťování pravděpodobného výdělku mohou být i výdělky, kterých zaměstnanec dosahoval i v relativně vzdálenějším časovém období, jako kupříkladu v době před delší pracovní neschopností. Nejedná se však o jediné či hlavní kritérium. Žalobce přitom dle krajského soudu přehlédl, že pravděpodobný výdělek má vycházet ze mzdy nebo platu, kterého by žalobce v rozhodném období zřejmě dosáhl. V porovnání s rokem 2010 od roku 2011 klesly platové tarify příslušníků bezpečnostních sborů o 10 % (jak krajský soud podrobně zrekapituloval), a proto hrubý plat žalobce za 3. čtvrtletí roku 2010 nemohl představovat plat, kterého by žalobce zřejmě dosáhl v 2. čtvrtletí roku 2012. Krajský soud tak uzavřel, že správní orgány nemohly vycházet z příjmů, kterých žalobce dosahoval ve 3. čtvrtletí roku 2010.

[10] Žalobce konkrétními námitkami nezpochybnil způsob výpočtu výše průměrného výdělku, tudíž krajský soud odkázal na příslušnou část rozhodnutí žalovaného, v němž je výpočet srozumitelně a logicky vysvětlen, a z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, proč nebyly zohledněny některé odměny jiných příslušníků. Žalovaný též vysvětlil, proč byl pro žalobce výhodnějším rozhodným obdobím kalendářní rok 2011.

[11] Dále krajský soud konstatoval, že žalobce byl v průběhu správního řízení v souladu s § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru vyzván k uplatnění svých práv, nad rámec zákonných povinností byl e-mailem průběžně informován o nových podkladech pro rozhodnutí a tyto podklady správní orgány žalobci rovněž zasílaly. Žalobce tak obdržel všechny podklady pro výpočet pravděpodobného služebního příjmu, včetně rozhodnutí o pracovních odměnách dalších pěti vrchních komisařů školního policejního střediska, kteří měli shodnou pracovní náplň jako žalobce. Krajský soud dodal, že žalobce mohl přijet do sídla žalovaného seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a nahlédnout do správního spisu, a pokud tak neučinil, „jde tato jeho pasivita zcela za ním“.

[12] K žalobcem předloženému znaleckému posudku Ing. Černého ze dne 20. 5. 2023, č. 14/23 (dále jen „znalecký posudek Ing. Černého“), krajský soud konstatoval, že určení

rozhodného období pro náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě je právním závěrem, který znalci nepřísluší činit. Výpočty ve znaleckém posudku pak vycházejí z toho, že rozhodným obdobím bylo 3. čtvrtletí roku 2010, ačkoli krajský soud aproboval závěr správních orgánů, že rozhodným obdobím byl kalendářní rok 2011, a proto jsou závěry znalce nesprávné a nepoužitelné.

[13] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatel nesouhlasí s napadeným rozsudkem, zejména „*v kontextu zastavení a odmítnutí*“, neboť svůj návrh nevzal zpět ani neprohlásil, že byl správním orgánem uspokojen. Stěžovatel opakuje svoji žalobní argumentaci, upozorňuje na pochybení žalovaného a namítá, že krajský soud „*rezignoval na přezkoumání*“ podstatné vady správního řízení, spočívající v tom, že stěžovateli nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, konkrétně ke mzdovým listům pěti spolupracovníků, z jejichž výdělků správní orgány vycházely při zjišťování pravděpodobného služebního příjmu. Mzdové listy byly stěžovateli poskytnuty až dne 29. 1. 2025, a to před vydáním jiného rozhodnutí týkajícího se stěžovatele (v řízení, v němž je opětovně rozhodováno poté, co žalovaný rozhodnutím specifikovaným v odstavci [2] tohoto rozsudku zrušil výrok III prvostupňového rozhodnutí – pozn. NSS).

[15] Stěžovatel „*osobně ověřil*“, že správní orgány v obdobných případech při stanovení pravděpodobného služebního příjmu postupují v souladu se závěry výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 58/2005. Odměňování příslušníků je založeno mimo jiné na kariérním růstu, a pokud na stejném pracovišti jako stěžovatel nejsou služebně zařazeni alespoň tři příslušníci zařazení do shodné tarifní třídy a tarifního stupně, nejlépe s totožnými odměnami a osobním ohodnocením, nelze aplikovat § 355 zákoníku práce. Dále stěžovatel navrhuje alternativy, jak lze pravděpodobný služební příjem stanovit.

[16] Dle stěžovatele krajský soud „*zřejmě nepochopil žalobcovy námitky a odůvodnění nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, která v této věci žalovaná vydala, tedy důvody pro zrušení rozhodnutí*“. Stěžovatel v řízení u krajského soudu namítal, že „*závěry žalované spočívající ve stanovení pravděpodobného průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu 37.199,- Kč z hrubých výdělků 5-ti spolupracovníků se opírají o nezákonné rozhodnutí žalované, které šlo prokázat jedině na základě předložených mzdových listů, ale tento fakt Krajský soud v Ústí nad Labem přešel a přisvědčil vysvětlení žalované, které se ovšem zakládá na nezákonném postupu*“.

[17] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, pokud neprovedl dokazování rozhodnutím žalovaného a prvostupňovým rozhodnutím. Nezákonně postupoval také žalovaný a správní orgán I. stupně, jelikož rozhodli, aniž by podkladem jejich rozhodnutí byly mzdové listy pěti jiných příslušníků; ty byly do správního spisu založeny až po vydání prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného (v rámci nového projednání poté, co žalovaný svým rozhodnutím zrušil výrok III prvostupňového rozhodnutí – pozn. NSS).

pokračování

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Má za to, že z kasační stížnosti není patrné, z jakých důvodů stěžovatel rozsudek krajského soudu napadá. Stěžovatel směřuje správní řízení, které bylo ukončeno prvostupňovým rozhodnutím, a správní řízení, v němž bylo pokračováno na základě zrušujícího výroku rozhodnutí žalovaného. Nově opatřené podklady (mzdové listy) však nepodléhají přezkumné činnosti žalovaného ani správního soudu, neboť z nich správní orgán I. stupně při svém rozhodování nevycházel. Výpočet pravděpodobného služebního příjmu vycházel z jiných podkladů, které žalovaný ve vyjádření konkrétně uvádí. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[19] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel nesouhlasí s tím, že nezpochybňoval výpočet jeho pravděpodobného služebního příjmu, a cituje příslušné části žaloby. Konkrétněji stěžovatel výpočet zpochybnit nemohl, jelikož mu žalovaný neposkytl informace o výdělích pěti spolupracovníků. Krajský soud však postup správních orgánů „nepodrobil dostatečnému přezkumu“. Ke správnému způsobu výpočtu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2022, sp. zn. 21 Cdo 815/2022, a opakuje, proč byl postup správních orgánů nesprávný. Krajský soud „odsouhlasil správnímu orgánu nezákonné rozhodnutí, bez toho, aniž by přezkoumal postupy a závěry správního rozhodnutí žalované, když takové správní rozhodnutí je nepochybně nezákonné, procesně vadné a nepřezkoumatelné a v důsledku těchto faktů rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem trpí vadou, jelikož správnímu orgánu žalované umožnil nezákonné rozhodnutí, porušení práva na spravedlivý proces a rovnosti zbraní [...] a procesní vady správního rozhodnutí, které mělo mimo jiné vést ke zrušení rozhodnutí ve správním soudnictví“.

[20] V dalším podání stěžovatel namítá, že vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti vypracovala kpt. JUDr. J. S. Z., která byla pověřena k zastupování žalovaného také v řízení před krajským soudem a také „zpracováním podkladů“ pro rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí. Pokud úřední osoba rozhoduje v prvostupňovém řízení, je podle § 14 správního řádu vyloučena z rozhodování v řízení o odvolání. Případnou podjatostí úřední osoby byl krajský soud povinen se zabývat i bez návrhu.

[21] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že z § 109 odst. 4, věty před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné

činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti a dalších podáních (čítajících celkem 34 stran textu) převážně jen opakuje žalobní námitky a rekapituluje dosavadní řízení, opakovaně na různých místech uvádí totéž a kasační argumentace jako celek působí značně nesourodě, nesrozumitelně a chaoticky, čímž znesnadňuje soudní přezkum. Nejvyšší správní soud tak reaguje jen na klíčové argumenty, které stěžovatel uplatnil a které jsou z textu kasační stížnosti vůbec patrné a pro posouzení věci relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 Afs 120/2020-118).

[25] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Nejvyšší správní soud dodává, že dle konstantní judikatury tohoto soudu nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka řízení a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku (srov. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, či ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 As 256/2022-67).

[26] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud pochybil, neboť neprovedl dokazování rozhodnutím žalovaného a prvostupňovým rozhodnutím. Tím *de facto* namítá, že krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rovněž touto vadou je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele. Jak však krajský soud správně konstatoval v odstavci 25 napadeného rozsudku (který stěžovatel v kasační stížnosti cituje), tato rozhodnutí jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Krajský soud tak postupoval správně.

[27] Dále dle stěžovatele krajský soud nemohl rozhodnout o částečném zastavení řízení, neboť stěžovatel nevzal svůj návrh zpět, ani neprohlásil, že došlo k jeho uspokojení. Také tímto tvrzením stěžovatel namítá, že je řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jíž je Nejvyšší správní soud povinen se zabývat z úřední povinnosti.

[28] Nejvyšší správní soud ve spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel v petitu žaloby požadoval, aby krajský soud rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného „*se zrušuje, a to ve výrocích, jímž potvrzuje výrok II. a výrok IV. a výrok V. prvostupňového rozhodnutí [...], přičemž žalovaná je povinná žalobci přiznat a následně uhradit na účet žalobce: [...]*“, načež stěžovatel specifikoval deset nároků, jichž se domáhal po žalovaném (zvýraznění doplněno – pozn. NSS). V podání ze dne 18. 11. 2024 stěžovatel upravil petit žaloby tak, že požadoval

pokračování

zrušení části rozhodnutí žalovaného, „jehož výrokem II.: stanovuje pravděpodobný hrubý měsíční služební příjem pro stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 2 zákona ve výši 37.199,- Kč (výrok II. prvostupňového rozhodnutí), nepřiznává nárok na zaplacení úroků z prodlení ze všech dosud nevyplacených a krácených náhrad za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě uplatněné odvolatelem dne 22. 4. 2022 (výrok IV. prvostupňového rozhodnutí)“ (zvýraznění doplněno – pozn. NSS). Dále žalobce krajský soud žádal, aby se nad rámec uvedeného vyjádřil k dalším škodám, které mu „vznikly a vzniknou v souvislosti s nezákonným postupem“ žalovaného. Při jednání pak stěžovatel k dotazu krajského soudu uvedl, že se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného v rozsahu, jak je uveden v podání ze dne 18. 11. 2024, a dále že požaduje, aby se krajský soud nad rámec nutného vyjádřil také ke stěžovatelem specifikovaným dalším škodám, a poskytl tak žalovanému „vodítko“ pro další postup.

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel se jak v původním petitu, tak jeho upřesněním znění, domáhal **zrušení výroku II rozhodnutí žalovaného**. V další části petitu stěžovatel jen popsal některé z výroků prvostupňového rozhodnutí, které byly výrokem II rozhodnutí žalovaného potvrzeny, a další nároky, které by stěžovatel dle svého vlastního přesvědčení mohl uplatnit vůči žalovanému, pokud by krajský soud žalobě vyhověl. Krajský soud tudíž neměl rozhodnout o částečném zastavení řízení, neboť rozsah, v jakém stěžovatel žalobou napadal rozhodnutí žalovaného a domáhal se jeho zrušení, nebyl ze žaloby (vzhledem k nejasné formulaci) patrný a v následném vyjádření již patrný byl, takže zůstal nezměněn a nedošlo (ani materiálně) ke zpětvzetí části žaloby.

[30] Tato vada řízení nicméně nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud se vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami a neshledal důvod pro zrušení výroku II rozhodnutí žalovaného. I pokud by tedy k vadě řízení (jeho částečnému zastavení) nedošlo, krajský soud by neměl jinou možnost, než rozhodnout o zamítnutí žaloby. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v řízení u krajského soudu neuplatnil argumentaci týkající se nároku na „navýšení náhrad za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě o inflaci“, o němž bylo rozhodnuto výrokem V prvostupňového rozhodnutí (který stěžovatel výslovně zmínil v původním petitu). Bez ohledu na částečné zastavení řízení by tak, vzhledem k zásadě dispoziční a absenci odpovídající žalobní námítky, krajský soud nebyl oprávněn přezkoumávat, zda žalovaný o tomto nároku stěžovatele rozhodl v souladu se zákonem.

[31] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že – ač je stěžovatel právníkem – petit v žalobě i jejím následném upřesnění formuloval značně nepřehledně, rozsáhle (v žalobě je petit formulován na dvou stranách textu a v upřesnění žaloby je mu věnována jedna strana) a není z něj jednoznačně patrné, čeho se stěžovatel domáhá. Jaké jsou „výrokové možnosti“ správních soudů, a čeho se tedy žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. může domáhat, přitom vyplývá z § 78 s. ř. s. Je do značné míry pochopitelné, že za této situace krajský soud nesprávně rozhodl o částečném zastavení řízení.

[32] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[33] Stěžovatel nesouhlasí s konstatováním krajského soudu, dle něhož stěžovatel konkrétními žalobními námitkami nezpochybnil výpočet výše pravděpodobného služebního příjmu. Nejvyšší správní soud ve spise krajského soudu ověřil, že jádro žalobní

argumentace se týkalo určení rozhodného období pro výpočet pravděpodobného služebního příjmu – tedy zda je jím 2. čtvrtletí roku 2012, kalendářní rok 2011 či 3. čtvrtletí roku 2010. K samotné výši pravděpodobného služebního příjmu stěžovatel odkázal na výpočet ve znaleckém posudku Ing. Černého. K žalobní argumentaci stran rozhodného období se krajský soud vyjádřil zejména v odstavcích 45, 49, 52 a 53 napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že správní orgány správně určily jako rozhodné období kalendářní rok 2011. Ke znaleckému posudku Ing. Černého krajský soud konstatoval, že stanovení rozhodného období ve smyslu § 354 odst. 1 a § 271m odst. 1 zákoníku práce je otázkou právní, a nikoli skutkovou; znalec tudíž nebyl oprávněn se k této otázce vyjadřovat. Dále uvedl, že znalec na rozdíl od správních orgánů, jejichž závěry krajský soud aproboval, vycházel z toho, že rozhodným obdobím je 3. čtvrtletí roku 2010, a proto krajský soud k závěrům znaleckého posudku Ing. Černého nemohl přihlídnout (odstavec 63 napadeného rozsudku).

[34] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel konkrétní žalobní námitky směřující proti samotnému postupu při výpočtu pravděpodobného služebního příjmu neuplatnil. Stěžovatel sice namítá, že „konkrétnější být [...] nemohl, jelikož mu žalovaná odmítla poskytnout základní informace o výdělích pěti spolupracovníků“, nicméně výpočet, jaký správní orgán zvolily, vyplývá z odůvodnění správních rozhodnutí. Stěžovateli tak nic nebránilo zvolený **způsob výpočtu** v žalobě konkrétně zpochybnit. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud ohledně výpočtu pravděpodobného služebního příjmu odkázal na příslušnou část odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s níž se ztotožnil.

[35] Pokud stěžovatel uvádí, že „osobně ověřil, že v případech jako je tento, správní orgány a jejich mzdové úctárny jiných Krajských ředitelství PČR vychází při stanovení pravděpodobného výdělku z hrubého výdělku poškozených policistů z doby, kdy naposledy odpracovali 21 dnů v souladu se závěry rozsudku NS sp. zn. 21 Cdo 58/2005“, tedy že správní orgány postupují v případech jiných příslušníků odlišně, než ve stěžovatelově případě, dovolává se porušení svého legitimního očekávání. Tato argumentace však nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a jedná se tak o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí tedy dále nezabýval.

[36] Dále stěžovatel namítá, že správní orgány pochybily, neboť při svém rozhodování nevycházely ze mzdových listů pěti jiných příslušníků. Také tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil teprve v kasační stížnosti, ačkoli tak mohl učinit již v žalobě. Nejvyšší správní soud nepřehlédl tvrzení stěžovatele, dle něhož se o tom, že správní orgány nevycházely ze mzdových listů jiných příslušníků, dozvěděl až dne 3. 1. 2025, tedy až po vydání napadeného rozsudku. Nicméně stěžovatel se již v průběhu správního řízení mohl seznámit s podklady prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného, přičemž pokud by tak učinil, zjistil by, že součástí správního spisu mzdové listy jiných příslušníků nejsou. Následně by mohl tuto jím tvrzenou vadu správního řízení uplatnit v žalobě. Nadto, z jakých podkladů správní orgán I. stupně při stanovení pravděpodobného služebního příjmu vycházel, vyplývá také z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel měl objektivně možnost tuto námitku v žalobě uplatnit, avšak neučinil tak. Tato kasační námitka tudíž rovněž představuje nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., a zdejší soud se jí dále nezabýval.

pokračování

[37] Totéž platí pro námitku, dle níž kpt. JUDr. J. S. Z. měla být vyloučena z projednávání věci podle § 14 odst. 6 správního řádu. Ani tato argumentace nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a jedná se tak o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., již se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat. Pro úplnost kasační soud dodává, že krajský soud nebyl povinen k této tvrzené vadě přihlídnout z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

[38] Kasační námitku, dle níž nemohla kpt. JUDr. J. S. Z. zastupovat žalovaného v řízení u krajského soudu, jelikož se podílela na rozhodování ve správním řízení, stěžovatel uplatnil až po uplynutí lhůty stanovené podle § 106 odst. 3 s. ř. s. k doplnění kasační stížnosti, tedy opožděně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 Afs 273/2018-123). Nejvyšší správní soud k ní tudíž nepřihlížel.

[39] Zbývající část kasační argumentace směřuje proti postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně, aniž by stěžovatel reagoval na odůvodnění napadeného rozsudku. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005-59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci. Krajský soud se mimo jiné vypořádal s námitkou, dle níž se stěžovatel nemohl seznámit s podklady správních rozhodnutí (odstavec 61 napadeného rozsudku), a s odkazem na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 58/2005 (odstavec 53 napadeného rozsudku). Nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jimi nezabýval (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63).

[40] Stěžovatelem navrhované důkazy, týkající se nepřipustné námítka, dle níž správní orgány postupovaly vadně, pokud nevycházely ze mzdových listů jiných pěti příslušníků (viz odstavec [36] výše), Nejvyšší správní soud neprovedl pro jejich nadbytečnost.

[41] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 18. června 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu